

KATARINA DURICA

MESTSKÉ LÍŠKY

Ljndeni

Mestské líšky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Katarina Durica

Mestské líšky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

KATARINA DURICA

MESTSKÉ LÍŠKY

Ljndeni

Katarina Durica: Mestské líšky

Copyright © Katarina Durica, 2020

Translation © Olívia Csellényi Fodorová, 2022

Cover © Tereza Králová, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2806-5

ISBN e-knihy 978-80-566-3155-3 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-3156-0 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3157-7 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

Botondovi

Prechádzam sa pred Európskym parlamentom, je ráno 8.30, počasie je sychravé a veterné. Kapucňu si stiahnem do polovice čela a po bokoch silno zatiahnem šnúrky. Schyluje sa k búrke a nechcem, aby mi ju sfúklo. Stretnutie sme si dohodli na 8.45, no doma som to už nemohla vydržať, musela som vyraziť skôr. Mám za sebou bezsennú noc, iba som sa preváľovala, skúšala som zaspať s vankúšom aj bez neho, no nič sa mi neosvedčilo. Ráno som na kávozare zvolila možnosť *extra strong* a do kávy som si pridala poriadnu dávku mlieka.

Je to jedno z tých výnimočných rán, keď som sa zobudila skôr než bábo. Pokojne si odfukuje v postielke, presne ako môj manžel. Mobil, ktorý má pri hlave, ho nechá spať ešte polhodinu a potom sa začne neúprosne pípanie.

Včasné rána v sebe nesú čosi neuchopiteľné, pach vydýchaného vzduchu, kôpku včerajších šiat zavesenú na operadle stoličky, pološero, keď sa noc ešte neskončila, no už je tu nový deň.

Gerimu som vtisla na krk bozk, zacítila som jeho strnisko aj štiplavý ranný dych, keď zašomral, aby som si dávala pozor.

Dvere sa potichu zavreli, v zámke som otočila kľúč. Zhlboka som sa nadýchla a vyrazila. Nastúpila som do autobusu, no nesadla som si, hoci voľných miest bolo dost'. Pevne

som sa držala. O niekoľko zastávok som vystúpila, vrážali do mňa dobre odetí eurokrati. Prešla som popri vlajkách členských štátov, ktoré elegantne vlnil bruselský vietor. Britskú stiahli už dávnejšie a na jej sťažni sa ocitla vlajka Únie. Malo ich byť o jednu menej, no holý sťažne zrejme pôsobil skl'učujúco. Ako výkričník, ktorý naznačuje, že tu veru niečo chýba. Tak ju radšej nahradili inou. Britskí turisti by sa pod ňou pravdepodobne fotili s hashtagmi *So sad...* alebo *Strong Britain*.

Prechádzam popri stojanoch na bicykle, o takomto čase sú už takmer kompletne obsadené. Nájst' tu všelijaké modely: s detskou sedačkou vpredu, vzadu, na oboch koncoch, s pleteným košom či veľkými nálepkami, na ktorých sa vynímajú ľahko stráviteľné heslá ako *Strong Europe*, *People's Europe* či *Together*. Vietor silnie a spúšťa sa aj dážď, bežím pomedzi sklenené budovy, hore schodmi, krížom cez námestie a cestou sa vyhýbam úradníkom, ktorí sa ponáhľajú do práce.

Mám ešte trinásť minút. Cítim, dokonca priam vidím, ako mi pod kabátom bije srdce, gombíky na ľavej strane sa dvíhajú a klesajú, napriek zime ma oblieva pot, leje sa zo mňa, na čelo mi vystúpili kropaje a vlnnú mi dlane. Bože dobrý, len nech sa to podarí, dúfam, že príde.

Pred niekoľkými týždňami som žila nudný život ženy v domácnosti. Mojou najväčšou starosťou bolo, kde zohnať jogurt, ktorý by sa aspoň trochu podobal na kyslú smotanu, na ktorú sme zvyknutí z domu. Čo tam po mušliach, rybách, slimákoch a ustriciach z podujatí, celá rodina sa domáhala kurat'a na paprike.

Vtedy som ešte neverila, že dokážem buchnúť po stole, a teraz tu stojím s USB kľúčom v ruke a trasiem sa ako postava z tret'otriedneho špionážneho filmu.

Ešte desať minút. Prejdem sa po Luxemburskom námestí, sledujem ľudí v drahých kabátoch, jeden z tých priemerných eurokratov bol taký zaneprázdnený ťukaním do mobilu, že ma skoro zvalil na zem.

V Bruseli sa práca nezačína na pracovisku, ľudia tu pracujú deň aj noc. Sú v strehu nonstop, dvadsaťštyri hodín denne sledujú všetky možné udalosti, to, ktorý z koalíčných partnerov zbehol, ktorý vyzradil médiám informácie o tajnom rokovaní, kto chce s kým vybabrať, ktoré akcie po odchode Britov klesli a o koľko. O tom to je. Chlapík v okuliaroch s plastovým rámom, ktorý ma pred chvíľou takmer zvalil, bol akiste jedným z nich. A možno len jednoducho visel ma Tindri.

Sledujú ma. Odkedy som vytiahla päty z domu, cítim niečí pohľad. Civejú na mňa. Na čele mi svieti malá červená laserová bodka. Akoby to vnímali aj holuby, čudne trepú krídlami, skáču do seba, škriepia sa. Ľudia idúci oproti po chodníku si ma premeriavajú, aj šofér autobusu si ma prehliadol dôkladnejšie než zvyčajne, a ten chlapík, čo mi v autobuse naznačil, nech si pokojne sadnem na voľné sedadlo vedľa neho, iste vedel, na čo sa chystám. Celé námestie sledujú kamery, je azda najostrejšie sledovaným miestom Európy. Pozorné mašinky sa tajne krútia dookola. Človek si na verejnosti už netrúfa ani napraviť nohavičky, nie to ešte odovzdať niekomu USB kľúč.

Po dlažbe klopkajú poltopánky, dunia kanady vojakov, ktorí majú prsty pripravené na spúšti. Prechádzajú sa pred vchodom v nepriestrelných vestách, všetci sú veľmi vysokí.

Pred niekoľkými týždňami, keď som ešte žila svoj normálny život a s manželkami diplomatov, ktoré poznám z kurzu francúzštiny, sme vysedávali v bare, napriek zime popíjali vychladené prosecco a chichotali sa, aká je to veru

škoda preškoda, že z tých chlapcov nie je vidieť nič viac. Rady by sme si ich boli obzreli aj bez všetkých rároh, samopalov, nábojníc, pištolí a nožov. Aké asi majú telá? Vyzerajú ako požiarnici z amerického kalendára? Škoda, že nemajú svoj vlastný kalendár, na žltomodrom podklade by isto vyzerali skvelo. Možno by dokonca zlepšili Únii imidž.

Rozmýšľam o hlúpostiach, pokúšam sa vrátiť do prítomnosti. Už celé dni si precvičujem svoju repliku: „Ide o veľmi chúlостivý prípad!“ Len čo si ju zopakujem sotva pootvorenými ústami, z celej situácie mi je do smiechu.

Stretneme sa o sedem minút vedľa budovy parlamentu, na zadnej lavičke v parku, tam, kde sú sochy pštrosov s hlavami zastrčenými do zeme. Je ich plno, jeden naťahuje tenký krk a ostatné sa skrývajú. Je to výstižná symbolika, schvaľovacie orgány museli byť sakramentsky sebakritické, keď dali tomuto trúfalému dielu zelenú. Vo väčšine kútov sveta sú stále v kurze bronzové sochy múdrych starcov, tu dali prednosť pštrosom.

Ešte päť minút. Sadám si na lavičku, opriem sa. Dlane položím na stehná a o chvíľu si prekrížim nohy.

Kristepane, toto nezvládnem. V ústach mi vyschlo, sily ma opúšťajú, bezsenná noc a neutíchajúci dusivý stres posledných dní priniesli svoje ovocie. Zhlboka sa nadýchnem, pľúca sa mi rozpínajú, naplní ich kyslík, zadržím ho a postupne vydýchnem. Ako na joge. Párkrát si to zopakujem a skontrolujem čas v mobile.

Tri minúty.

Viac sa naňho nepozriem. Vzpriamim sa, postavím sa a malými krokmi prejdem okolo lavičky. Sledujem okolie. Čakám. Som si takmer istá, že príde. Pri vchode do parku si všimnem vysokú ženu. Má na sebe tmavomodrý kabát po kolená a je bez kabelky. Z toho usudzujem, že nejde do

práce. Obzerá sa. Keď ma zbadá, vydá sa mojím smerom. Zmeraviem. Žena je čoraz bližšie a mne dochádza, že on nepríde. Radšej poslal poskoka. Táto žena preňho pracuje, patrí k nemu.

Blondína sa pri mne pristaví, hľadíme si do očí a za dve sekundy preberá kontrolu. Vyhrala, je nado mnou, ja som len žena v domácnosti, nudná manželka. Každým gestom mi dáva najavo, že by ma za okamih rozniesla v zuboch, ak by to bolo nevyhnutné. Mlčí.

Nepozdravili sme sa, neodzneli žiadne zdvorilostné frázy. Stojí pri mne tak blízko, že cítim jej parfum. Je to výrazná korenistá vôňa, za iných okolností by som pochválila jej odvážny vkus, spýtala by som sa dokonca aj na značku. Tu však nie sme na protokolárnej večeri, ani neklebetíme na chodbe pred rodičovským združením. Toto je niečo celkom iné.

O pol roka skôr...

ANDREA

V meste bolo horúco, pieklo slnko a mäkol asfalt. Kto mohol, zdrhol na Balaton alebo sa utiahol v klimatizovanej kancelárii. Do Pešti som sa vybrala, keď bolo leto v plnom prúde. Z bulvára sálalo teplo, ťahala som za sebou kufor a kľúčovala medzi spotenými turistami. V ruke som držala telefón a zapla som *Google Maps*. Malá modrá bodka na mape značila môj nový domov. A nový život. Zastavila som sa, aby som si overila, či idem správnym smerom, a zotrela som si pot z čela. Sňala som si ruksak, otvorila ho a strčila doň ruku. Spomedzi hromady rároh som napokon zo zadného priečinka vydolovala balík. Kým som sa na okraji chodníka prehrabávala vo svojich veciach, všimli si ma chalani, čo predávali kebab.

„Ahoj! Hádám si sa nestratila! Pomôžem ti?“ spýtal sa jeden z nich s úsmevom od ucha k uchu. Otočila som sa a šla som ďalej.

Mala som 23 rokov, maturitu, dve tetovania a do Budapešti som prišla po niekoľkých väčších sklamaníach vybavená veľmi kolísavým nadšením. Bola som bez peňazí, všetky úspory sme minuli v posledných týždňoch, keď som už nezohnala vôbec žiadnu prácu.

Takto sa zo mňa stala čašníčka v Budapešti.

„Pracovnej sily je málo, v gastronómii oceníme všetky šikovné ruky,“ povedal mi nový šéf počas telefonického prijímacieho

pohovoru. Potešila som sa, že po dlhých mesiacoch budem mať opäť príjem. Ani mu nenapadlo prihlásiť ma. Keď som sa po nástupe spýtala kolegov, ako to tu chodí, odvrkli len, že u šéfa sa bezplatne stravuje niekoľko dôležitých ľudí a tí nám vopred zavolajú, ak by mala prísť kontrola. Aby som v ten deň nechodila.

Pravdupovediac, neprekážalo mi to. Mohla som ísť aj do Rakúska, no vybaviť si povolenie na pobyt a prácu sa mi zdalo príliš komplikované. V Budapešti nás šéf vyplácal každý týždeň na ruku. Vždy v pondelok nám dával obálku s peniazmi. Žiadne záväzky, nikdy sa ma ani nespýtal na priezvisko. Ja som makala a on platil. Tomu vravím korektný pracovný vzťah.

Dočasne som sa nast'ahovala k Stele. Prechodne u nej bývala aj jej mladšia sestra so svojím priateľom. Za pätnásťtisíc forintov týždenne mi prenajali gauč. Stela mala brigádu na *Balači*. Tak tu volajú Balaton. Keď som to prvýkrát počula, myslela som si, že pracuje v nejakom zapadákovke.

Prvý deň voľna som celý preležala na tom ošúchanom gauči. Prišerne ma boleli chodidlá, nemala som dost' sily ani na to, aby som vstala a uvarila si kávu. Okno bolo dokorán a všetok prach z ulice sa valil dnu, premávka tam vonku bola taká ohlušujúca, že som si štuple do uší nechávala aj cez deň.

Rozvalovala som sa, zatlačala si kožku na nechtoch a myslela na to, že by som si mala vybalit' veci zo športovej tašky, pustit' práčku a hľadať si nejaký podnájom. To bol môj plán na voľný deň, no nedokázala som sa ani pohnúť. Povedala som si, že ma povzbudí, ak si pozriem svoj horoskop, možno uvidím svetlo na konci tunela.

Ťukala som do telefónu a pokúšala som samu seba presvedčiť o tom, že aj toto je len dočasný stav, pominie rovnako ako všetko ostatné v živote.

Bolo hrozne horúco, mala som oblečené to isté tenké bavlnené tričko a červené šortky, v ktorých som spala. Staré vyťahané handry. Naposledy som si oblečenie kúpila, keď som ešte mala pravidelný príjem. Sú to už roky. Nemala som silu ani na to, aby som sa osprchovala, obliekla a dala sa do poriadku. Až keď mi apatia a nepríjemný dych začali prekážať, zodvihla som sa a šla som si konečne zaliat' kávu. Prezerala som si reklamné hrnčeky a vybrala som si jeden s nápisom *My Life, My Rules*. Voda v plastovej kanvici zovrela. Zadávala som sa na jej ošúchaný, špinavý zovňajšok a bubliny v nej. Na studenej podlahe som postávala naboso, chladivý pocit na chodidlách mi ulahodil.

Leto vrcholilo, na víkend veštli ďalšie teplotné rekordy. Normálni ľudia boli niekde na dovolenke, alebo aspoň šli s deťmi na kúpalisko. Normálni ľudia.

Už dlho som sa ľutovala a rozčuľovala sa. Vypestovala som si tvrdú škrupinu a keď sa ku mne niekto zachoval milo, keď ma čo i len oslovil, vychrlila som naňho pekelný oheň.

Toto bol môj život. Z naštrbeného hrnčeka som uprostred leta sama na ošúchanom gauči srkala lacnú instantnú kávu.

Keď som celý deň pracovala, bolo mi lepšie, na nič som nemyslela. Stôl číslo šesť treba utrieť, ku trojke sa len nedávno posadili, tri limonády s krúžkami uhorky, bazalkou a limetkou, jednu s kockami ľadu, druhú bez a tretiu s ľadovou drťou. Kura na paprike s bezlaktózovou smotanou a divinu s bezlepkovou knedľou. Turistom som už bez problémov dokázala posunkami vysvetliť, že jaternice sú vlastne vnútornosti prasat'a plnené do jeho vlastných čriev, alebo že plnené kura pripravujeme tak, že mu vyberieme pečeň, zmiešame ju s kadečím a zmes natlačíme kurat'ú späť pod kožu. Mladá Nemka si k ústam pritisla vreckovku, jej matka ju utišovala: „Neboj zlatko, môžeš si predsa vybrať vegánske jedlo.“

Hostia ma rozptyľovali. Nemyslela som na vlastné problémy. Zaujímal ma len tringelt a pondelňajšie obálky. Nič viac. V mysli som rátala, koľko som už zarobila a na čo všetko to postačí.

V deň voľna, keď sa mi práve začínala menštruácia, ma melanchólia prepadla intenzívnejšie než inokedy. Sedela som za rozhegánym kuchynským stolom, počúvala bzučanie chladničky a škrípanie okoloidúcej električky. Rytmus im udávala hlučná sekundová ručička nástenných hodín. Dlhú som to nevydržala. Postavila som sa na stoličku, poriskom metly som ich zvesila a vybrala z nich baterky. Hneď som sa cítila lepšie.

V tom čase som ako posadnutá v pamäti lovila spomienky na dôležité udalosti môjho života a pokúšala som sa zistiť, kedy som si ho zbabrala. Akoby za to mohol len jediný zlý krok. Akoby sa na otázku „Prečo?“ dalo odpovedať stručne, iba jednoduchou vetou. „Preto, Andy moja zlatá, lebo si nešla na výšku.“ Alebo: „Ostala si sama, lebo si sa stále zaplietla s nejakým tupcom.“ Alebo obľúbená fráza mojej matky: „Keby si hneď po škole bola odišla do Nemecka, mohla si tam začať nový život, stretávala by si samých normálnych mužov a keby si si z nich vybrala hoci toho najmenej normálneho, aj tak by si bola obišla lepšie.“ Bola o tom presvedčená. Obľúbila som si tento spôsob sebapoškodzovania, tasila som negatívne prívlastky, že som neschopná, osamelá, slabá.

Mobil som stískala v ruke. Vravela som si, že by som mu mala zavolať. Dobré som vedela, že už bolo na čase, no aj to, že potom bude všetko oveľa skl'učujúcejšie.

Pustila som sa do hľadania podnájmu. Chcela som len malú garsónku, nemala som prehnané nároky, no plesneň v kúpeľni a pivničné byty, z ktorých už pri pohľade na

fotografiu bolo cítiť zatuchnutý pach, ma veru nezaujímali. V Budapešti sa podnájom dá nájsť len v lete. Len čo sa začne škola, nabehnú sem cudzinci a zazobaní vidiečania a ceny pôjdu ešte vyššie.

Bolo šesť hodín večer a horúčava neutíchala. Rozhodla som sa dať si sprchu. Voda sa na mňa valila, spenený šampón mi tiekol do očí, nechtami som si škrabala kožu na temene. Neobmedzené používanie vody som mala v cene, a tak som ňou nešetrila. Nezaujímala ma pohodačka Stella, ktorá mi poskytla svoj gauč, a už vôbec ma nezaujímala vyprahnutá príroda ani zvieratá na pokraji vyhynutia. V mysli sa mi vynorili obrázky horiaceho amazonského pralesa a zúfalej opičky, ktorá sa drží srsti svojej matky. Predstavila som si starostlivú opičiu matku, ako si privinie mláďa, akoby chcela povedať: „Neboj sa, neboj sa...“ a hlavu si pritisne k jeho malej makovičke, „pred všetkým ťa ochránim.“ Mláďatko sa zrazu prestane báť, cíti svoju matku, a tak sa upokojí.

Myslela som na svojho syna. Na svoje päťročné dieťa, ktoré som nechala u našich. Musela som odísť, musela som ho opustiť, aby som zarobila, aby sme sa mohli postaviť na vlastné nohy.

Sadla som si na gauč, z uteráka som si uviazala turban, utrela som si slzy a vytočila mamino číslo. Po dvoch zvoneniach telefón zodvihol Rudko.

„Ahoj drobček! Ako sa máš?“

„Mami, predstav si, celý deň sme s dedkom boli na kúpalisku! Išiel som aj na šmýkačku! Na ten veľký tobogan!“ vychrlil na mňa celodenné zážitky aj to, čo robili susedove sliepky a kohút a že dostal aj zmrzlinu. „Mami, si tam?“

„Pravdaže! Rozprávaj ďalej!“ povzbudila som ho a zaprisahala som sa, že mu už nebudem volať cez video hovor,

pretože skrývať slzy je príliš náročné. Môj veľký syn! Moje krásne dieťa! Jediné, čo mi v živote vyšlo. Narodil sa mi dokonalý syn, bol silný, múdry a ja som si večer čo večer prisahala, že urobím všetko, aby sme mali normálny život.

Rudko mi ukázal bunker, ktorý postavil z deky a zaplnil ho autíčkami. Bolo na ňom badať, že sa naši oňho vzorne starajú, mal sa s nimi dobre. No to, že telefón nezdvihla mama, nevestilo nič dobré. Takmer som počula, ako mu podráždene podáva mobil so slovami: „Na, tu máš. Volá ti mater.“ Napriek tomu, že nás delili stovky kilometrov, mala som pred očami jej neurotické výstupy, že aj *toto* jej ostalo na pleciach, aj s *týmto* sa musí pasovať ona. Akoby v lete nemala dost' práce v záhrade, ešte aj decko som jej zavesila na krk.

Bolo mi z toho do plaču. Samozrejme, tešilo ma, že sa Rudko má dobre, že je šťastný, no predsa na tom bolo niečo tragické. Nechýbala som mu, dokonale sa bezo mňa zaobíšiel. Nahovárala som si, že je to v poriadku, no aj tak som na svojich rodičov žiarlila. Mohli byť s Rudkom a každý večer ho pohladit'.

Keď som dospela k záveru, že som naozaj v príšernej situácii, horšie to už byť nemôže, vrátila sa Stelina sestra s frajerom a niekoľkými priateľmi, priniesli si zopár fliaš Unicumu a začali ma chlácholiť: „Neboj, nechceme žúrovať, budeme potichu, nebudeme ťa rušiť.“

Čakal ma ďalší nekonečný večer. Keď sa nadránom ich priatelia pobrali preč, začal sa sexuálny maratón. Ležala som rozvalená na chrbte a dívala som sa na tieň lampy. Cívela som do stropu, kam prenikajúce svetlo kreslilo čudné tvary a počúvala som pravidelné búšenie do steny. Hlavou sa mi hnala myšlienka, že takto to ďalej ísť nemôže. Potrebujem reset. Nový plán. Pre seba a svojho syna.

Vrcholila turistická sezóna a reštaurácia bola stále plná mladých návštevníkov v šľapkách a flip-flopoch. Samé rozmazané decká zo západu, omrzelo ich občerstvenie na festivale, prišli sa najesť niečoho poriadneho. Postávala som nad nimi a zapisovala si objednávky, trpezlivo som čakala, kým sa rozhodnú, či si dať sýtenú, alebo nesýtenú minerálku, nesúrila som ich. Vybrali si samé špeciality a na záver drahý dezert. Boli uvoľnení, veď v kruhu priateľov trávili pár príjemných dní v Budapešti. Mali na sebe farebné trička s nápismi, dievčatá vlasy zopnuté do ležérnych chvostov, ovešané korálikovými náramkami a tenkými retiazkami, chichotali sa s chlapcami, občas sa s nimi bozkávali, inokedy sa zas otočili k svojim kamarátkam. Nikam sa neponáhľali. Na terase si užívali slnečné počasie, na kraji stola mali pohodený bedeker *Lonely Planet*, občas v ňom zalistovali alebo sledovali svoje mobily. Poprosili ma, aby som ich odfotila, tisli sa k sebe a pózovali, sťahovali bruchá, dievčatá vytrčali prsia a vytasili úsmev ako z reklamy. Fotka s hashtagom *What a Summer* putovala rovno na Instagram a ja som trhla slušný tringelt. Ten týždeň sa mi darilo, tešila som sa z každého forintu. Večer po záverečnej som si ich spočítala a v mysli pridala k tým z predošlého dňa. Peniaze sa mi zbierali a občas som sa pristihla, že zízam na handry vo výklade, a premýšľam, čo všetko by som si mohla kúpiť. Nové rifle alebo aj poriadne topánky namiesto mojich obnosených. No nedala som sa zlákat'. Všetko, čo som zarobila, som zabalila do igelitky a schovala pod matrac. Niekedy som ten balíček vybrala a pohladila ho.

Kým som po nemeckých hosťoch odpratávala zo stola, zbierala taniere a ukladala ich na tácku, napadlo mi, že toľko vlastných priateľov by som veru za jeden stôl neusadila. Nemám vlastne žiadnych. Život na Gemeri nie je ako

v seriáli *Priatel'ia*. Ja by som určite nevymenovala ani tri priateľky, s ktorými by som sa stretávala, viedla debaty o našich problémoch a užívala si ich spoločnosť. V škole bolo zopár dievčat, s ktorými som si rozumela, ale neboli sme kamošky. Aspoň teda nie také, aké bývajú v seriáloch. Napríklad Tünde. Sedeli sme spolu v lavici, no len čo dovърšila 18, odišla za svojou sestrou do Rakúska, takže na konci tretieho ročníka sa s nami rozlúčila. Nešla ani maturovať. Vraj, načo by jej to bolo? Vivien odišla do Talianska, dozvedela som sa o tom len z Facebooku. Tam vystavovala svoj úžasný život, v bikinách pózovala po boku všelijakých chlapíkov. Fotila si nové topánky, večeru a všetky ostatné sračky. Rozčuľovalo ma to. Zdalo sa mi to trápne. Kedysi sme si tiež rozumeli, sledovali sme spolu chalanov a fajčili za školou. Možno to predsa len bolo skutočné priateľstvo, len som si to neuvedomovala. Je však pravda, že keď sa dozvedela o mojom tehotenstve, bola práve doma a navštívila ma. Priniesla mi kopolu drahých darčiekov, len aby sa mohla vytiahnuť. Akoby chcela povedať: „Pozri, ja si môžem dovoliť aj takéto predražené detské čačky!“ Spací vak maslovej farby, kabátik s uškami na kapucni, samé luxusné talianske značky. Sedela som u našich v kuchyni, v posledných týždňoch tehotenstva, keď som na seba natiahla už len legíny s vytáhanými kolenami. Nemohla som si kúpiť tehotenské rifle ani nič iné. Aj napriek chabému svetlu lampy sa Vivienine vlasy leskli ako v reklame, klipkala umelými mihalnicami a kabelku si prekladala z operadla stoličky do lona a späť, aby som si ju dobre všimla. „Vidím, vidím... videla som ju hneď, ako si vošla do dverí, nemusíš sa s ňou toľko predvádzať,“ pomyslela som si, no nič som nepovedala. Uvarila som jej kávu, ponúkla jej matkin zákusok a čakala, kedy už konečne vypadne a dá mi pokoj. Tú jej ľútosť, či čo to vlastne predvádzala, som nepotrebovala.